

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/130/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217395
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217395.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej s sudcov JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Miroslava Sogu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 9.12. 2014, č.k. 5C/65/2012-155 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len "súd prvého stupňa") rozsudkom žalobu žalobcu zamietol. Náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov nepriznal. Návrh na prerušenie konania zamietol.

Žalobca podal dňa 27.9.2012 na súde prvého stupňa návrhy, ktorými sa domáhal od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených prvostupňovým súdom, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. V žalobných návrhoch uviedol, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhol súdnu exekúciu vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č. 5C/65/2012-8 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd prvého stupňa spojil, poukazujúc na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobcu pod sp. zn. 5C/65/2012, 5C/66/2012, 5C/87/2012, 5C/90/2012, 5C/102/2012,

5C/110/2012, 5C/137/2012, 5C/147/2012, 5C/162/2012, 5C/169/2012 a 5C/175/2012 s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 5C/65/2012.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) uviedol, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávneným a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobca v týchto žalobách uplatnil vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

V žalobách, ktorými sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobca uviedol, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca vyvinul úsilie, aby docielil vecný postup v exekučnom konaní, spísal a podal žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadoval informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podal sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Žalobca si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietal vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázal na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo

veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aj v týchto žalobách vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur a uplatnil si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedol, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, žalobca v rámci exekučného konania podal návrh na zmenu exekútora. K zmene exekútora rozhodnutím súdu nedošlo v zákonom stanovenej lehote t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi. Postup exekučného súdu bol v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom vo výške 175,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri určovaní výšky ktorej vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 663,88 eur. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. V žalobných návrhoch ďalej žalobca uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenčnej povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca ďalej uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania žalôb na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázala na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca nepriložil k žalobám ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prietahov v konaní, poukázal na to, že žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia. Formu "žiadostí o informáciu o stave konania" nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala ďalej na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.09.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

K jednotlivým žalobám uviedla, že pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť "nesprávnym úradným postupom" na účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Zo žalobcom uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Toto právo totiž možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

K žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP) žalovaná poukázala na to, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie predpokladá posudzovanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

K žalobcom uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP) žalovaná poukázala na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011 s tým, že z uvedených ustanovení vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ďalej uviedla, že zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote (žaloby označené ZE), žalovaná uviedla, že exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu súčinnosť, súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora. Okrem toho, žalobcovi nič nebránilo v podaní sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ak tak neurobil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, a teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody žalovaná uviedla, že žalobu považuje za právne neopodstatnenú a žiadala, aby bola v celom rozsahu zamietnutá.

Účastníci konania sa na pojednávanie vo veci určené na 9.12.2014 nedostavili. U oboch mal súd prvého stupňa doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov konania zachovaná. Žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti súdu a otázke zákonného sudcu. Zároveň podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2NcC/49/2012 zo dňa 22.10.2012. Vzhľadom na to, že tunajší súd už o rovnakom návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol a to uznesením sp. zn. 5C/65/2012-60 zo dňa 10.6.2013 a taktiež vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už bolo rozhodnuté nadriadeným súdom, súd nepovažoval uvedený dôvod za dôležitý dôvod odročenia pojednávania poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p. a v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Žalobca v konaní namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd prvého stupňa sa preto oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi súdu, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobca vo všetkých nižšie uvedených exekučných konaniach mal procesné postavenie oprávneného a exekučnými titulmi v oboznámených exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu resp. notárske zápisnice. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a v niektorých prípadoch aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným, z ktorých podkladov bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené skutočnosti t.j. obsah listín, s ktorými sa súd oboznámil, ale aj jednotlivé rozhodnutia nachádzajúce sa v nižšie uvedených exekučných spisov musia byť známe aj žalobcovi, keďže pokiaľ sa týka úverových zmlúv bol jednou zo zmluvných strán, pokiaľ sa týka rozhodcovských rozsudkov, bol účastníkom týchto konaní a napokon bol aj účastníkom exekučných konaní a teda všetky rozhodnutia exekučného súdu boli doručované žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu v týchto exekučných konaniach.

Z uznesenia sp. zn. 1Er/162/2009 zo dňa 5.3.2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/65/2012) bolo zistené, že súdu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného proti povinnému Y. K. pre vymoženie 525,80 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 10126/08 zo dňa 15.10.2008 (Zmluva o úvere č. 7053531). Uvedeným uznesením tunajší súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O odvolaní oprávneného proti uvedenému uzneseniu rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý rozhodnutím 31.5.2010 uznesenie tunajšieho súdu potvrdil. Exekučné konanie bolo tunajším súdom uznesením zo dňa 27.7.2010 zastavené.

Z exekučného spisu sp. zn. 1Er/147/2011 (pripojeného k sp. zn. 5C/66/2012) bolo zistené, že dňa 22.2.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému R.I. N. pre vymoženie istiny 2 268,98 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 11687/10 zo dňa 9.12.2010 (Zmluva o úvere č. 700500202). Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 16.3.2011. Tunajší súd uznesením zo dňa 6.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.5.2011, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu odvolanie podané nebolo a exekučné konanie bolo zastavené uznesením tunajšieho súdu zo dňa 24.5.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.5.2011.

Z uznesenia sp. zn. 1Er/592/2010-10 zo dňa 17.9.2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/87/2012) bolo zistené, že súdu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného proti povinnému I. H. pre vymoženie 903,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 18576/09 zo dňa 18.11.2009 (Zmluva o úvere č. 7451173). Uvedeným uznesením tunajší súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O odvolaní oprávneného proti uvedenému uzneseniu rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý odvolacie konanie zastavil v dôsledku späťvzatia odvolania zo strany oprávneného. Exekučné konanie bolo tunajším súdom uznesením zo dňa 22.3.2011 zastavené.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Er/3/2007 (pripojeného k sp. zn. 5C/90/2012) súd prvého stupňa zistil, že dňa 4.1.2007 bola na súde podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného doručený súdnemu exekútorovi dňa 21.12.2006 proti povinnému I. T. pre vymoženie 158,66 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku č. SR 3700/06 zo dňa 30.8.2006 (Zmluva o úvere č. 7430254). Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 5.3.2007. Dňa 6.10.2010 bol zo strany oprávneného podaný návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorou žiadal poveriť vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 20.10.2010 tunajší súd zaslal uvedenú žiadosť poverenému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie exekučného spisu. Dňa 9.11.2010 bol oprávnený vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy, ktorá bola podkladom pre exekučný titul. Uznesením zo dňa 18.5.2011 súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora.

Z exekučného spisu sp. zn. 1Er/780/2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/102/2012) bolo zistené, že dňa 20.8.2010 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému K. Š.C. pre vymoženie istiny 426,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04110/10 zo dňa 26.5.2010 (Zmluva o úvere č. 7054312). Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená tunajšiemu súdu dňa 26.11.2010. Tunajší súd uznesením zo dňa 6.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu oprávnený podal odvolanie, ktoré následne vzal späť a preto Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 13CoE/12/2011-34 zo dňa 31.1.2011 odvolacie konanie zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením tunajšieho súdu zo dňa 25.2.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3.3.2011.

Z uznesenia sp. zn. 1Er/107/2009 zo dňa 2.8.2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/110/2012) bolo zistené, že v konaní vedenom proti povinnému L. P. pre vymoženie istiny 235,66 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku č. SR 11105/2008 zo dňa 10.11.2008 (Zmluva o úvere č. 7152757), bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 13.3.2009, zamietnutá. Uvedené uznesenie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2010. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 4.7.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 1Er/80/2011 (pripojeného k sp. zn. 5C/137/2012) bolo zistené, že dňa 24.1.2011 bol na exekútorskom úrade podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému Z. R. pre vymoženie 416,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 10142/10/09 zo dňa 1.6.2009 (Zmluva o úvere č. 705600012). Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 14.2.2011. Uznesením zo dňa 18.2.2011 tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.3.2011. Následne súd uznesením zo dňa 21.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.3.2011 exekučné konanie zastavil.

Z exekučného spisu súdu sp. zn. 1Er/283/2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/147/2012) bolo zistené, že dňa 8.3.2010 bol na exekútorskom úrade podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému J. Z. pre vymoženie 1 482,- eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 15712/09 zo dňa 8.10.2009 (Zmluva o úvere č. 7160816). Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 29.4.2010. Dňa 30.4.2010 bola súdom vyžiadaná správa z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny na zistenie údajom týkajúcich sa povinného, ktoré boli uvedené v úverovej zmluve, odpoveď bola súdu doručená dňa 14.5.2010. Dňa 26.5.2010 bolo súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu súdu sp. zn. 1Er/110/2005 (pripojeného k sp. zn. 5C/162/2012) súd zistil, že dňa 12.5.2005 bola na súde podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného doručený súdnemu exekútorovi dňa 3.5.2005 proti povinnému S.. Y. V. pre vymoženie 955,98 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - Notárskej zápisnice č. N 417/2005, NZ 4021/2005, NCRLs 3970/2005 zo dňa 30.1.2005 (Zmluva o úvere č. 7280144). Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 26.5.2005. Dňa 22.11.2010 bol zo strany oprávneného podaný návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorou žiadal poveriť vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 1.12.2010 tunajší súd zaslal uvedenú žiadosť poverenému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov exekúcie a zaslanie exekučného spisu. Odpoveď bola súdu doručená dňa 14.12.2010. Uznesením zo dňa 22.2.2011 súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach pod č. 5CoE/127/2011-34 dňa 28.9.2011 tak, že uznesenie tunajšieho súdu potvrdil. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.11.2011.

Z uznesenia sp. zn. 1Er/666/2010 zo dňa 13.10.2010 (pripojeného k sp. zn. 5C/169/2012) bolo zistené, že v konaní vedenom proti povinnému E. Q. pre vymoženie istiny 444,- eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku č. SR 16395/2009 zo dňa 4.11.2009 (Zmluva o úvere č. 7431265), bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená tunajšiemu súdu dňa 7.10.2010 zamietnutá. Odvolacie konanie v dôsledku späťvzatia odvolania zo strany oprávneného bolo zastavené. Uznesením zo dňa 19.5.2011 súd exekúciu zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 1Er/979/2009 (pripojeného k sp. zn. 5C/175/2012) bolo zistené, že dňa 28.11.2009 bol na exekútorskom úrade podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému J. L. pre vymoženie 757,78 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 16212/09 zo dňa 15.10.2009 (Zmluva o úvere č. 7450893). Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená tunajšiemu súdu dňa 28.12.2009. Dňa 12.1.2010 súd vyzval oprávneného na predloženie úverovej zmluvy, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu. Na výzvu oprávnený nereagoval. Tunajší súd uznesením zo dňa 22.2.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd pod sp. zn. 2CoE/221/2010 dňa 28.6.2010. Tunajší súd uznesením zo dňa 27.7.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.8.2010 exekučné konanie zastavil.

Žalobca dňa 24.2.2014 v konaní vedenom súdom pod sp. zn. 9C/112/2012 predložil súdu znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto znaleckým posudkom bola stanovená majetková škoda, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu aj vo vyššie uvedených exekučných veciach. Žalobca poukázal na to, že v súlade so zásadou hospodárnosti predkladá len jeden originál tohto znaleckého posudku, na ktorý bude v ostatných konaniach vedených tunajším súdom odkazovať. Z predloženého znaleckého posudku č. 1/2014 bolo zistené, že zadávateľom - žalobcom bola daná znaleckému ústavu úloha určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietrahmi v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba žalobcu (vo všetkých spojených veciach) nie je dôvodná a preto ju zamietol.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1 až 3, § 6 ods. 1 až 4, § 9 ods. 1 až 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až 4, § 19 ods. 1 až 3, § 27b ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, 3 a 8, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, § 44 ods. 8, § 238 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 41, § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd prvého stupňa mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom.

Okrem toho, že exekučný súd mal nie len oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok súd prvého stupňa uvádza, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie. Nezákonným rozhodnutím je akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom štátu, ale aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je štát viazaný. Otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený využil v troch z vyššie uvedených exekučných konaní svoje právo na podanie odvolania proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní vzal odvolanie späť v dvoch prípadoch (1Er/780/2010 a 1Er/592/2010) a odvolacie konanie bolo zastavené. V jednom prípade (1Er/162/2009) bolo uznesenie o zamietnutí udelenia poverenia na vykonanie exekúcie potvrdené. Proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v ostatných uvedených veciach (1Er/147/2011 a 1Er/80/2011) odvolanie proti rozhodnutiu súdu podané nebolo.

Skutočnosť, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 5C/169/2012 (1Er/979/2009) a 5C/175/2012 (1Er/979/2009). Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že v oboch prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. V konaní sp. zn. 1Er/666/2010 uznesenie o zamietnutí bolo vydané v 15-dňovej lehote od podania žiadosti na udelenie poverenia. Je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti vo veci sp. zn. 1Er 979/2009 došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu. V uvedenom exekučnom konaní súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia bola žiadaná správa od oprávneného, konkrétne súd žiadal predložiť úverovú zmluvu, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu a ktorej vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho súd má za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. Súd prvého stupňa zdôrazňuje tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde bolo potrebné, aby sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, pred rozhodnutím zaoberal aj zmluvami o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu resp. zmenkami a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Uvedené teda okrem ustanovení Exekučného poriadku, bolo potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Tu prvostupňový súd poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 476/2012 v zmysle ktorého, nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

V neposlednom rade súd prvého stupňa v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Prvostupňový súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom a teda ani v exekučnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc prvostupňového súdu na rozhodnutie o prieťahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 5C/110/2012 (1Er/107/2009) a 5C/147/2012 (1Er/283/2010), žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní

poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). Z oboznámených exekučných spisov bolo zistené, že vo veci sp. zn. 1Er/283/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 29.4.2010. Súdom bola dňa 30.4.2010 vyžiadaná správa pre posúdenie žiadosti a po jej doručení dňa 26.5.2010 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Vo veci sp. zn. 1Er/107/2009 žiadosť o oddelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 13.3.2009. Tunajší súd najprv žiadosť o udelenie poverenia zamietol, pričom tomuto rozhodnutiu bolo zo strany oprávneného podané odvolanie. Po zrušení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom a to dňa 4.7.2011 bolo vo veci vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje a opätovne poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Prvostupňový súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom a teda ani v exekučnom konaní.

Vo veciach pôvodne vedených pod č. 5C/90/2012 (1Er/3/2007) a 5C/162/2012 (1Er/110/2005) k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámených exekučných spisov bolo zistené, že v každej z pripojených exekučných vecí po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o predloženie exekučného spisu. Súd ešte pred rozhodnutím o zmene súdneho exekútora posudzoval, či v daných veciach nie sú dané dôvody na zastavenie exekúcie, keďže v prípade úplného zastavenia exekúcie o návrhu na zmenu exekútora by už nebolo účinné rozhodnúť. Pokiaľ by exekučný súd návrhu oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovel a následne, po právoplatnosti tohto uznesenia, rozhodol o zastavení danej exekúcie, daný postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

V ďalšom súd prvého stupňa poukázal na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní resp. návrhoch na zmenu súdneho exekútora. Pokiaľ sa týka sťažnosti podaných žalobcom na prieťahy v exekučných konaniach všetky sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom boli považované za neopodstatnené.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti prvostupňový súd konštatoval, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov konania a úspešný žalovaný si trovy konania nevyčísľil a neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že v uvedenom rozsudku došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 od. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 1 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.); súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. O.i. namietal odvolateľ, že bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny proces a podotkol, že súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému. Ďalej zvýraznil, že nálezy Ústavného súdu SR uvádzajú jednoznačne, že súd musí dbať na presvedčivosť svojho rozhodnutia v odôvodnení, argumentačne vyhodnotí svoje rozhodnutie tak, aby premisy zvolené

v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe premís dospel, boli pre širšiu právnickú verejnosť prijateľné, racionálne a presvedčivé. Súd nevysvetlil vo svojom rozhodnutí, prečo nedošlo k porušeniu práv žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. O návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel objektívne udržateľne vysvetliteľný dôvod. Súd prvého stupňa vydal rozhodnutie vnútorne rozporné, síce zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujme žalobcovi, rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné, irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyše podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Ďalej namietal, že aj iný súd, t.j. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11Ncc/46/2012 v právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, preto je tiež rozhodnutie nezákonné (poukázal aj na Ústavný súd SR nálež IV.ÚS/345/09). Konštatoval odvolateľ, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní zabezpečený vylúčením sudcu z jeho ďalšieho prejednávania. O.i. pri nezávislosti sudcov musí byť vzaté do úvahy ustanovovanie jeho členov a dĺžka ich mandátu, teda či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. §101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a zložil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, aj keď toto jej bolo doručené dňa 29.01.2015.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 11.11. 2015 o 9.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 03.11.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca podľa obsahu odvolania namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a// O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné. Rovnako nie je jeho odvolanie dôvodné ani pokiaľ toto oprel o dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p.

Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia tiež nie je opodstatnená.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie

rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhl, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č.514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa sa v konkrétnostiach dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup v danom prípade bol jednoznačne preukázaný. Navyše odvolacie námietky žalobcu v tomto smere sú všeobecného charakteru, bez uvedenia konkrétnych pochybení, ktorých sa súd prvého stupňa mal dopustiť.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd nedoručil písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe žalobcovi, čím porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces a ust. § 114 ods. 2 O.s.p., nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu totiž vyplynulo, že žalovaná po doručení žaloby sa písomne vyjadrila podaním zo dňa 06. 02. 2013 (č.l. 30 a nasl. spisu), ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu dňa 19.2. 2013 (doručenka na č.l. 42 spisu). Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca cestou svojho právneho zástupcu bol zo strany súdu prvého stupňa predvolaný na pojednávanie dňa 9.12. 2014, ktoré prevzal dňa 3.11. 2014 (doručenka na č.l. 119 spisu). Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 09.12.2014 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.

Žalobca požiadal o odročenie pojednávania podaním zo dňa 4.12. 2014 z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihladne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca v podaní zo dňa 4.12.2014, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednávanej veci žalobca požiadaval o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 4.12.2014 a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojim postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 09.12. 2014 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Vyššie uvedené závery sa týkajú aj odvolacej námietky žalobcu, ktorý vytkol súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.12. 2014 totiž vyplynulo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je daný, pretože zákonná sudkyňa JUDr. Monika Balážová uznesením Krajského súdu v Košiciach 2NcC/49/2012-46 z 22.10.2012, nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci sp. zn. 5C/65/2012 Okresného súdu Spišská Nová Ves.

Odvolací súd na záver ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 ECdo/3/2013 z 21.10.2013, kde najvyšší súd riešiac dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekúcii poukázal na obsah práva na spravodlivý proces so zreteľom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 97/97). K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, v riešenej veci preto správne súd prvého stupňa rozhodol, svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil a jeho rozsudok o zamietnutí žaloby je zákonný, správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa bola preukázaná v konaní a žalobca dostal odpoveď na svoje odvolacie námietky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za svojvoľné, neodôvodnené, predčasné a prekvapivé a odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav podľa § 213 O.s.p. bol viazaný týmto skutkovým stavom a s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zákonný.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.